

Dr. Jamie Turndorf

Iubirea nu moare niciodată

Cum să refaci legătura și să te împaci
cu pierderea persoanei dragi

Traducere din limba engleză
de Mihaela Ivănuș

Editura For You
București

Capitolul 1

Regăsirea lui Jean

*În prima dimineață a doliului meu,
Jean mi-a spus „Bună dimineața!“.*

În timp ce stăteam întinsă în patul de hotel, plângând incontrolabil după moartea soțului meu, am simțit brusc mâna lui Jean mângâindu-mă pe spate. Am sărit ca arsă. Cum era posibil ca Jean tocmai să mă atingă? Eram mai mult decât uluită.

Pentru că nu puteam să dorm, m-am hotărât să le sun pe surorile lui din Franța și familia mea din America. Eram atât de înnebunită de durere, încât mi-a luat ore în șir să-mi dau seama cum să telefonez în Franța și în Statele Unite.

Răsfoind agenda de telefoane neagră a lui Jean pentru a vedea pe cine ar trebui să sun, am fost uimită să constat că el îmi scrisese numărul prietenei mele Ann. Nu vorbisem cu ea de aproape un deceniu și Jean nu fusese prietenos cu ea. În acel moment, am simțit că Jean știuse la un anumit nivel că voi avea nevoie să apelez la ea în această noapte. În mod

surprinzător, Ann mi-a spus câteva luni mai târziu că Jean îi apăruse în seara de *după* ce a plecat din trupul lui. Mi-a spus că el o avertizase să nu înghită ceea ce era pe punctul de a mânca, spunându-i că este prea greu pentru o oră atât de târzie. Când a venit la ea, Ann a crezut că e ciudat, având în vedere că ea nu ne văzuse și nici nu ne auzise pe niciunul dintre noi de ani de zile. Apoi, când am sunat-o mai târziu în acea noapte ca să-i spun că Jean a trecut în neființă, ea a calculat timpul și și-a dat seama că el era deja în formă de spirit când îi apăruse!

După ce am vorbit cu toată lumea, m-am prăbușit din nou grămadă în pat, unde m-am întins, tremurând și plângând. Când primele raze de soare au pătruns în cameră, m-am dat jos din pat.

Nu dormisem nicio secundă.

Aveam o senzație de greață.

Îmi era frig și tremuram.

Știam că sunt în stare de șoc... Mă simțeam ca un somnambul în propriul meu coșmar de viață. „Oare mă voi trezi vreodată și voi descoperi că am visat urât?”

Am coborât pe scări și m-am târât spre biroul hotelului. Doream cu disperare să fug din această țară și să mă întorc acasă. Dar eram blocată în Italia, până când puteam coordona transportul trupului lui Jean înapoi în State. Mai întâi, trebuia să găsesc o firmă de servicii funerare în Roma, care să-l ridice de la spital, aflat la o oră și jumătate în sudul orașului.

A fost nevoie de o grămadă de acte pentru Departamentul de Stat al Statelor Unite pentru a putea să-i expediez corpul acasă. Am avut de luptat cu companiile aeriene pentru a-mi schimba biletul de întoarcere, astfel încât să pot zbura la New Jersey, și nu în New York, unde tatăl meu, care locuiește în Jersey, urma să mă ia cu mașina. Am insistat, de asemenea, să obțin un zbor direct. Nu puteam suporta

gândul escalelor. Îmi făcusem deja bagajele. De abia așteptam să plec din această țară.

Personalul hotelului a fost atât de bun cu mine, ținându-mă de mână, aducându-mi supă.

Am stat uneori cu Bruno în birou. El mi-a vorbit în limba italiană despre problemele sale maritale. Cel puțin puteam fi de folos. În timp ce vorbea, am observat că puteam să îl înțeleg, din nu știu ce motiv ciudat. Am observat faptul că, după moartea trupească a lui Jean din noaptea trecută, dobândisem cumva fluență în italiană. Am simțit că Jean intrase în mine într-un mod miraculos, dar nu prea înțelegeam cum se întâmplase acest miracol.

După două zile, două dintre cele trei surori ale lui Jean, Marthe și Madeleine, și soțul Madeleinei, Bernard, au venit din Franța în Italia pentru a fi cu mine. Au ajuns seara târziu. Ne-am așezat în sala de mese goală, cu toții palizi ca niște fantome, în lumina fluorescentă aspră.

Bucătarul mi-a pregătit o supă de legume în seara aceea. Am luat o lingură și m-am înecat. Cred că a vărsat o solniță întreagă în oală. Mi-am amintit că Jean mi-a zis că francezii spun că mâncarea prea sărată arată că bucătarul este îndrăgostit. Ce lucru ciudat să-mi amintesc în acel moment!

Încă plângând și tremurând, am descris sacadat detaliile morții lui Jean familiei sale.

Ei au ascultat în tăcere, în timp ce le relatam cum spitalul l-a ucis pe iubitul meu. Au rămas muți, ca manechinele din vitrina unui magazin.

Gura Madeleinei era ca o cusătură subțire de durere.

Mi-a dat în tăcere Valiumul pe care o rugasem să mi-l aducă.

Am luat unul la masă, pe stomacul gol. M-a amețit. Senzația de greață s-a accentuat.

Mai târziu în acea seară, Marthe a stat cu mine în pat, ținându-mă de mână. Nu mai stătusem în pat cu nimeni,

DR. JAMIE TURNDORF

decât cu Jean, în ultimii aproape 30 de ani. M-am simțit mângâiată știind că are o parte din ADN-ul lui.

În dimineața următoare, m-au condus la aeroport.

În mașină, am încercat să transcriu numerele lor cele mai recente de telefon, de acasă și de mobil, în mica agendă neagră a lui Jean. Aveam probleme cu scrisul. Mă simțeam ca un copil de grădiniță care nu a învățat încă numerele. Am continuat să șterg și să o iau de la capăt.

Când am ajuns la aeroportul din Roma, am fost îngrozită să văd că exista doar o *singură* coadă pentru check-in pentru toate plecările. Știam că, dacă stau la capătul cozii, nu voi ajunge la timp la zborul meu.

Dintr-odată, o femeie s-a repezit spre mine, de la începutul cozii. A simțit că sunt în încurcătură. M-a luat de mână și m-a dus în față și m-a ajutat să trec de verificări. I-am mulțumit și a dispărut înapoi în mulțime.

În timpul zborului, am fost uimită să descopăr că femeia care mă ajutase să trec în față era în avion și stătea chiar în spatele meu! Acesta a fost momentul în care mi-am dat seama că nu există coincidențe. Coincidența este pur și simplu modul în care spiritul rămâne anonim.

Ea a îngenuncheat lângă mine, în timp ce am plâns și i-am spus povestea mea. M-a ținut de mână și mi-a vorbit cu iubire.

Mi-a spus că a suferit o intervenție chirurgicală greșită, iar rezultatul este că nu mai poate face sex. Până și în amorteala durerii mele, mi-am dat seama că Jean îmi trimisese un înger care să mă mângâie în timpul zborului – și să-mi reamintească că alte persoane pot avea suferințe mai mari decât a mea. Aceasta a fost prima dintre numeroasele experiențe care mi-au arătat că cei dragi în spirit ne trimit îngeri care să ne susțină în perioade de dificultate.

Când am ajuns în sfârșit în Newark, nu mai dormisem de zile întregi. Mergând poticnit pe picioarele mele care păreau elastice, l-am văzut pe tata, care mă aștepta dincolo de porțile de sosire.

Un rabin stătea lângă el.

Am simțit un val de ușurare. M-am gândit: „Tata mi-a adus un cleric, ca să mă ajute să mă simt mai aproape de Jean.“

Tata m-a îmbrățișat rigid, apoi a spus:

– Îl vezi pe rabinul acela? A încercat să vorbească cu mine. I-am spus să dispară.

Asprimea lui m-a înjunghiat în inimă. În durerea mea, am simțit ca și cum l-ar fi insultat pe Jean, care fusese un om religios aproape toată viața.

Am avut din nou o senzație de vomă pentru a scăpa de otravă. Dar Jean nu mai era. Nu aveam cum să elimin acea otravă.

Tata m-a dus la casa mamei mele și m-a lăsat pe trotuar. Nu m-a ajutat cu valiza. Pur și simplu a plecat, nedorind să riște să-și vadă fosta soție.

În noaptea următoare, mama m-a dus la casa mea și a lui Jean. Imediat ce roțile mașinii ei au scrâșnit pe aleea de pietriș, am fost copleșită de frisoane și tremurături. „Probabil sufăr de malarie sufletului“, m-am gândit.

Am intrat în casă și m-am ghemuit în pat. Mama îmi dăduse un Valium. M-am întins singură, plângând, strângând pijamaua lui Jean la nas, ca o fetiță care se agață de ursulețul ei favorit. Am inhalat profund, mirosind parfumul minunat al lui Jean, care mă încânta întotdeauna. Am plâns și am plâns, și am plâns, implorând să fiu învăluită de brațele morții.

Dintr-o dată, ca și cum mi s-ar fi pus o perfuzie, m-a cuprins un val de pace și de iubire. Pieptul meu era scăldat într-o lumină caldă, aurie.

Cuvinte care nu erau ale mele au început să-mi vină în cap. În acel moment, nu știam denumirea tehnică pentru ceea ce mi se întâmpla. Am știut pur și simplu că Jean introduce cuvinte, gânduri și sentimente în mine. Jean era brusc o voce în capul meu. Era clar că vocea nu era a mea. El a fost în mintea mea.

Mi-a spus: „Nu poți renunța. Nu poți muri. Avem atât de mult de lucru pentru misiunea noastră.“

Am fost uimită de mesaj, dar nu mi-a fost teamă. „Misiune? Ce misiune?“ am întrebat cu voce tare. Nu aveam nici cea mai mică idee la ce se referă. Cuvântul „misiune“ suna descurajator, mai ales pentru un ateu. În mod clar, știa că nu acesta era momentul pentru a da detalii. El nu mi-a mai spus nimic în această privință, dar am simțit că mă va informa atunci când va simți că a sosit momentul potrivit.

Chiar și în acel moment, am știut că Jean îmi arată că cei dragi aflați în spirit sunt aici pentru a ne ajuta să trecem peste furtunile vieții și să ne finalizăm călătoria proprie și chiar ne ghidează pentru a ne îndeplini destinul. În ciuda acestui gând, am plâns din nou pentru că trebuia să mai trăiesc încă 40 de ani sau mai mult pe Pământ fără el.

L-am întrebat în tăcere: „Cum să mai trăiesc în lume când întreaga lume nu mai există?“

În replică, următoarele cuvinte mi-au apărut în minte: „Nu vei fi niciodată fără mine. Capul tău se odihnește pe umărul meu dimineața și noaptea și ori de câte ori dorești să intri în legătură cu mine.“

El a continuat: „Brațele mele sunt mereu deschise pentru tine. Ce altceva am de făcut? Ocupația mea permanentă este să te iubesc pe tine...“

Aceasta a fost prima dintre multele poezii pe care le-am auzit de la Jean. Poeziile lui, mi-am dat seama curând, erau felul lui de a sublinia o idee, de a se asigura că îmi voi aminti mesajul.

Iubirea nu moare niciodată

El m-a alinat toată noaptea, încurajându-mi sufletul cu cuvinte de iubire. „Vino la mine, micuța mea dragă (așa cum mă alinta el), ori de câte ori ai nevoie de mine. “

Cuvintele sale de consolare mi-au amintit că nu sunt singură. (Nici tu. Cei dragi te urmăresc mereu, până când zilele tale se sfârșesc.)

Orele au trecut.

Veghea lui a continuat.

La un moment dat, mi-a spus: „Micuța mea dragă, nu-ți fie frică să fii singură în întuneric. În această liniște, îmi vei auzi glasul. Conversația și zgomotul zilei îmi îneacă vocea. Ori de câte ori vei dori să vorbești cu mine, așază-te în pat, stai liniștită și mă vei auzi. Liniștea ne va uni mereu.“ El mi-a mai spus: „Eu sunt mereu la dispoziția ta. Te țin de mână în fiecare minut.“

Jean a continuat să-mi spună: „A trebuit să plec. Trebuia să fiu în această formă pentru a te proteja mai bine.“ El a adăugat că va putea să mă ajute mai bine din locul unde se află.

Pe parcursul acelei nopți magice, cuvintele lui s-au revărsat asupra mea ca un izvor de iubire, un pârâu agitat care trece dincolo de maluri. Nu am dormit deloc. Cum puteam să dorm? Așa cum îndrăgostiții discută întreaga noapte, eu și Jean ne regăsiserăm unul pe celălalt din nou. Nu am vrut să închid ochii. Mi-era teamă să nu-l pierd.